

**Teater-biblioteket. N:o 29,
Aprilnarrit : vådevill-bagatell i
en akt /**

Sv Saml Vitt Sv Dram Saml

TEATER-BIBLIOTEKET. N:o 29.

APRILNARRIT

VÅDEVILL-BAGATELL I EN AKT.

AF

P—N. [J. Philipsson]

[Fritt efter E. Böghs danska orig.]

PERSONER:

2 Herrar.

Pris 15 Cents.

CHICAGO.

And. I. Lofströms Förlag.

n. a.

LEARNER'S LIBRARY N. 20

APRILNARRIT

VADAVILLI BAGATHEE T. M. ART

CHITRA
ARTS

PERSONER:

KARL HOLMER.
JULIUS WILLIAMSON.

(Händelsen föregår i Stockholm hemma hos Holmer
den första april.)

(Teatern föreställer ett elegant rum).

KARL (*ensam, sitter vid ett bord*).

Sång n:o 1.

Mel.: *Auroravalsen af Labitsky.*

Den första april man narrar sin vän
med rätta, ifall man förstår'et.
Man blir ju tillräckligt narrad igen
den öfriga delen af året.

Båd' löjen och tårar
så lätt oss bedärrar...
och suckar därtill!
En leende flicka,
som ömt synes blicka,
rätt ofta oss narrar april.
Den första april etc.

Se, hvart du dig vänder,
hur vänner, hur fränder
blott dåra dig vill!...
När målet du binner,
rätt ofta du finner,
att du blifvit narrad april.
Den första april etc. (*Uppstiger*).

(*Talar, seende ut genom fönstret*). Ännu synes Julius inte till. Ha ha ha, stackars pojke! Jag undrar just, hur det skall gå med hans "kallblodighet", när han får höra, hur fint han blifvit narrad april. Men — hämnden är ljuf. I dag för ett år sedan var det han, som fick det infallet att lät mig löpa omkring som aprilnarr, och jag fick också ganska riktigt löpa — och det så bastant, att jag kom helt förargad hem och försäkrade honom, att sådant där påhitt alldeles inte passade för gamla, förståndiga människor och att jag platt inte kunde finna något nöjsamt däri. Men hvad hjälpte det? Han skrattade, alla de andra skrattade, och jag — jag var narrad april. I dag är det han, som har de löpande förrättningarna. Han bad mig i går införa en

annons i Dagbladet, att han önskade hyra ett fortepiano — och nu har jag både annonserat och skickat honom biljetterna. Här är annonsen *läser i ett nr af Dagbladet*: "En ung man från landsorten önskar att från hufvudstaden hemföra en brud. Nyligen blifven ägare af ett betydligt arf, behöfver han icke fästa afseende vid sin tillkommandes förmögenhetsvillkor. En mild, kvinnlig karaktär, bildning och ett behagligt yttre äro hans enda pretentioner, dock vore en ålder, som icke öfverstege tjugusex år, en af hans önskingar. Han är själf en bildad man, i sina bästa år, anspråkslös och godsint och kan ingalunda kallas odräglig, hvad det yttre beträffar. Reflekterande behagade inlämna förseglad biljett till P. P. P. å Dagbladskontoret. Obrottslig tystnad och de allvarligaste afsikter tillförsäkras." (*Talar*). Det är, min själ inte så illa för att vara mitt första försök på skriftstallarbanan. Julius får nog alla sina fickor fulla af biljetter... efter den här annonsen. Bildning och ett behagligt yttre ha ju alla fruntimmer nu för tiden, och äldre än tjugusex år bli de aldrig förr än efter bröllopet. När han nu skall till att läsa biljetterna, smugglar jag helt behändigt in den här (*visar en biljett*) bland de öfriga. Jag berättade för hans fästmo, att han skrifvit annonsen för att narra några ömma själar april, och då skref hon den här biljetten för att hämnas. Se så, där ha vi unge herrn.

JULIUS (*inkommer skrattande*). Det är ett bland de kostligaste äfventyr jag upplefvat. Ha ha ha!

KARL. Har du haft ett äfventyr?

JULIUS. Ja, ett högst löjligt, men som höll på att taga ett slut med förskräckelse. Jag går in på Dagbladskontoret för att hämta biljetterna (*tömmar sina fickor*) — se bara en sådan mängd fortepianon det finnes att hyra nu för tiden! — men just som jag håller på att gå ut genom porten igen, kommer en gammal käring springande och frågar, om jag är herr P. P. P. Hon hade nämligen varit inne på kontoret med en biljett och fått höra, att jag just gått ut genom dörren. Jag ser, att det står "angeläget" utanpå biljetten, och bryter den därför genast. Se här är den!

KARL (*läser*). "Det ni söker kan ni finna i dag på förmiddagen klockan elfva, Repslagaregatan 246, 3 trappor upp, dörren till höger." (*Talar*). Det är ju mycket tydligt.

JULIUS. Ja visst! Jag beslöt mig för promenaden och hann fram precis på slaget elfva, hvarför jag direkt marscherade upp. Det var ju en möjlighet, att jag kunde finna ett godt instrument där så väl som annorstädes. Jag kommer in i rummet och träffar där ett fruntimmer, som säkert är släkt med långa lappflickan. Hon sitter och hamrar på en gammal flygel — för öfrigt ett instrument med vacker och fyllig ton, det hörde jag genast. Men knappt hade jag frågat, om det var hon, som lämnat in biljetten, förrän fruntimret får ett anfall af den märkvärdigaste pratsjuka. Hon börjar berätta mig en hel hop röfvarhistorier om sig själf, sina föräldrar, om en fästman hon haft och Gud vet hvad det allt var för slag. Jag hör på alla hennes berättelser med min vanliga kallblodighet, men slutligen — det var just en mycket intressant hemlighet, hon höll på att anförtro mig — yttrade jag min förvåning däröfver, att hon ville inviga en främmande i slika saker. "Gud

bevars", utbrast hon då, "det är ju ingen som har större rättighet att erfara detta än ni, och det är min plikt att icke dölja något för er." Nu började jag verkligen bli ängslig. Jag bad henne kort och godt gå direkt på saken och frågade, om vi kunde uppgöra affären nu strax. Jo, det ginge väl för sig, menade hon, men efter en så kort bekantskap vore det ändå något vågadt att taga ett så viktigt steg. (*Under denna replik aftager han öfverrocken, sätter en rökmössa på hufvudet och stoppar en pipa*).

KARL. Bravo! Du däremot tyckte naturligtvis, att bekantskapen var lång nog.

JULIUS. Ja, jag svarade något däråt; men då fick hon ett nytt anfall. Hon gjorde mig en mängd de mest närgångna frågor; ja, hon höll ett formligt förhör med mig.

KARL (*med innerlig skadeglädje*). Och du svarade? Ha ha ha!

JULIUS. Hvad skulle jag väl göra? Då jag ändtligen tillfredsställt hennes nyfikenhet, frågade jag henne, för att få slut på saken, hvad hon begärde i månaden.

KARL. I månaden! Ha ha ha! Jag tycker mig just se det vackra ansikte, hon visade dig!

JULIUS. Ja, jag trodde, hon skulle sluka mig lefvande. "I månaden!" skrek hon; "för hvad anser ni mig?" — Och så höll hon en hel föreläsning öfver sina stränga grundsatser, sin moraliska vandel och så vidare. "En sådan öfverenskommelse", utropade hon mycket patetiskt, "måste vara för evigt." Nu berättade jag henne, att jag blott för ett par månader bodde här i staden och att det inte vore mig möjligt att föra med mig en sådan där stor möbel, då jag reste... Mer fick jag inte säga, förrän ovädret bröt löst igen — hu, du skulle ha hört henne!

KARL. Men slutet! Slutet på historien?

JULIUS. Slutet blef naturligtvis en fullständig flykt å min sida. Jag har inte vågat se mig om förr än här utanför porten. Kan du förklara mig den här händelsen?

KARL. Jag skall försöka. Tag nu hela din "vanliga kallblodighet" till hjälp och försök så att göra dig förtrogen med den tanken, att du blifvit narrad april.

JULIUS. Narrad april?

KARL. Ja.

JULIUS. Af hvem?

KARL. Af undertecknad.

JULIUS (*läger händerna på hans axlar*). Karl! Du är en förträfflig pojke. Du är redlig, arbetsam och tjänstaktig och har många andra goda egenskaper, men... du narrar inte folk april!

KARL. Så läs då den där annonsen. (*Ger honom tidningen*).

JULIUS (*läser än sakta, än högt*). "En man från landsorten önskar att från hufvudstaden hemföra en brud"... (*Talar*). Hvad rör det där mig? Det är ju inte min annons.

KARL. Vidare!

JULIUS (*läser*). "... enda pretentioner... en af hans önskningsar... själf en bildad man... godsint..."

KARL. Utomordentligt godsint!

JULIUS (*med tilltagande förundran*). "... och kan ingalunda kallas odräglig, hvad det yttre beträffar..."

KARL (*håller en handspegel framför honom*). Alldeles inte! Se själf.

JULIUS. "Reflekterande behagade inlämna förseglad biljett (*utbristande*) märkt P. P. P."

KARL (*intygande*). P. P. P.

JULIUS (*med tilltagande vrede*). Det är alltså den annonsen du har skrivit?... Det är ju... det är ju... det... (*plötsligt lugn*) det vill säga... det är mycket bra, mycket roligt... och mamsellen på Repslagaregatan hade således alla möjliga skäl att kasta mig utför trappan. Karl, du har min aktning... och där har du till belöning fidibuspapper för första halfåret. (*Kastar biljetterna på bordet*).

KARL. Vill du då inte bevärdiga de unga skönhetersnas anbud med ett ögonkast?

JULIUS. Unga skönheter! Nej, min vän; det fordras åtminstone en ålder af trettio år för att skriva en sådan biljett. Hvar och en af dessa biljetter utgör ett blad af sista kapitlet i en gammal jungfrus memoarer. Det är en roman i tre delar, men jag kan dem utantill alla tre. Du skall få höra.

Sång n:o 2.

Mel.: *Den lille Pedro*.

Den sköna går in i sitt *nittonde* år,
se nu står rosen i knopp;
när fram bland de bleknande systrar hon går,
det är, som om solen gick opp...
Och herrarna puffas
och trängas och knuffas
att skåda förtjuserskan blott;
de sucka och stamma
och brinna och flamma
att kyssa den plats, där hon stått.
Men tappert hon låter dem strax förstå,
att rosorna växa med törnen på.
Skada, skada — törnenas tid är så kort!

Ty snart har den sköna tillryggalagt
sitt *fem och tjugonde* år;
nu rosen utvecklar sin frestande prakt,
i fagraste blomning hon står.
Men endera dagen
begynna behagen
att skrämma tillbedjarnas flock;
besinningen väckes,
och elden utsläcket...
Det är för besynnerligt dock!
Och törnena stinga ej mer så hvasst,
men likasom hakar de hålla fast.
Skada, skada — blomstringens tid är så kort!

Den sköna och blomstren, de följas åt ju:
 till slut gå bägge i frö.
 Snart falla från rosen bladen nu,
 och flickan — blir *trettiårs* mö.
 Och blicken blir sväfvande,
 rösten blir bäfvande!
 Hvad kan ej tiden förmå!
 Och törnen bli ringa,
 ej längre de stinga,
 de blifva så mjuka och små.
 Och kommer en friare då till slut,
 så svarar hon, innan han talat ut:
 Ja, ja, ja, ja! Ja, ja, ja, ja, ja, ja!

KARL (*i det han betraktar biljetterna*). Vill du lyda mitt råd, så sjung aldrig den visan mer. De gamla jungfrurna äro ett hämndgirigt släkte, och som vårt rykte en gång är i deras händer, så är det klokast att inte stöta sig med dem. Men hvad är detta? Jag skulle misstaga mig alltför mycket, om inte fru Berg i egen person har skrivit de där tre P'na.

JULIUS. Fru Berg — din hushållerska?

KARL. Ja! Jag har just flere gånger fäst uppmärksamhet vid hennes klassiska P'n i hushållsboken.

JULIUS. Låt oss då läsa den biljetten. (*Läser*). "En ung änka, som är född i en af rikets sydligaste provinser, men uppfostrad och utbildad i Stockholm..."

KARL. Det är hon! Hon är född i Bleking — och jag känner igen henne ensamt på ordet "utbildad". Låt höra, om det öfriga också passar in.

JULIUS. Hon berättar, att hon förestått en pension och undervisat...

KARL. I tyska och franska — mycket riktigt! Det är hon!

JULIUS. Hon är tjugusex år gammal.

KARL. Alldeles ja! Men det ser ut, som om de flesta utaf dem varit skottär.

JULIUS. Hon har en mycket mild karaktär.

KARL. Det är möjligt, men skall ha mycket hårda händer — så försäkrar åtminstone pigan.

JULIUS. Se... se bara på... hon har pengar! I fyra år har hon förestått ett hushåll och under denna tid hopspart ett kapital af något öfver tre tusen riksdaler.

KARL (*förbluffad*). Tre tusen riksdaler?

JULIUS (*lugnt*). Tre tusen riksdaler!

KARL. Tre tusen, säger du — är du tokig?

JULIUS. Jag säger tre tusen och är alldeles inte tokig.

KARL. Tre tusen... och ändå litet därtill! Hon har två hundra riksdaler i årlig lön. Hvad säger du om det?

JULIUS. Jag säger, att hon borde bli finansminister.

KARL. Det är ju ett exempellöst bedrägeri. Jag är bedragen...

JULIUS. Kallblodighet, min vän, kallblodighet. Du är narrad april dagligen i fyra års tid. Tag exempel af mig och gör intet väsen. Det är bara skada, att du är förlofvad med Amalia Thomson, annars borde du gifta dig med fru Berg.

KARL. Tackar ödmjukast!

JULIUS. Låt oss nu resonera lugnt om saken. Hon synes mig just vara en passande hustru för dig. Hon spar åtta hundra riksdaler om året, medan en annan hustru skulle kunna förstöra samma summa; det gör ett tusen sex hundra riksdalers skillnad — ett tusen sex hundra, det är röntan af nära tjugufem tusen riksdaler, och tjugufem tusen riksdaler är en liten ganska nått hemgift. Du borde verkligen fundera på saken.

KARL. Ja, jag skall fundera på den, därpå kan du lita. (*Afsides, i det han framtager sin biljett*). Nu skall du också få något att fundera på. (Högt). Låt oss nu läsa vidare. Se bara, hvilken liten nått biljett; den är från en guvernant, det vill jag slå vad om.

JULIUS (*bryter biljetten*). Hvad! "Klockan ett i dag kan ni i juvelerarebutiken på ***gatan träffa ett fruntimmer, som tror sig förena alla de egenskaper, ni fordrar af er blifvande maka. Hon önskar intet högre än att lämna hufvudstaden och tillbringa sin återstående lifstid i idylliskt lugn." — Hvad fanken är detta! (*Slår piphufvedet i golfvet, så att det går itu*).

KARL. Jag tyckte, det var pipan som gick i kras.

JULIUS. Det är obegripligt — det är otroligt — omöjligt!

KARL. Men det är emellertid säkert — där ligga ju styckena.

JULIUS (*utan att höra på honom*). Det är mer, än en människa kan tåla!

KARL. Ja, i alla händelser är det mer, än ett piphufvud kan tåla.

JULIUS (*häftigt*). Hvem talar om pipan... jag menar brevet... det här brevet!

KARL. Jaså, det är brevet, som är mer, än en människa kan tåla?

JULIUS. Gör mig inte rasande! Se! Läs! Begriper du, hvad det vill säga, att ens fästnö reflekterar på friarannonser. Ser du inte, att det är Emmas stil?

KARL. Kallblodighet framför allt! Du kan misstaga dig... och om det nu verkligen vore hennes stil... hvad mer? Hon har kanske gissat, att det var du som friade, och begagnat tillfället att göra sig ihågkommen.

JULIUS. Reta mig inte, Karl!

KARL. Nå nå! Låt oss med "vanlig kallblodighet" reflektera litet öfver den här saken. Du är kallad till mötet klockan ett; om en timmes tid får du således se, huruvida du har skäl att vara ursinnig eller ej. Uppskjut således alla utbrott af vrede till klockan ett.

JULIUS (*i det han sönderbryter pipskaftet*). Tro för all del inte, att jag är häftig... alldeles inte... jag är fullkomligt lugn... förfärligt!

KARL (*plockar upp bitarna af pipan och skaftet*). Ja, helt lugn; det måste man medge. Ska' vi nu läsa vidare?

JULIUS. Var så god. Läs så mycket du behagar; jag har fått nog.

KARL. Godt! Jag skall läsa biljetterna och ge dig ett kort sammandrag af deras innehåll. Här ha vi då nummer ett, ifrån en tärna i livvets vår; mild, anspråkslös... jäså... har varit biträdande ledamot bland uppapparepersonalen på Stallmästaregården! Morjens! (*Kastar bort biljetten och öppnar en annan*). Låt se den här då! "Ett fruntimmer af adligt stånd... ingen förmögenhet... hatar världens fäfängliga nöjen..." En läserska! Adjö! Nummer tre då: "Munter, glad... sjunger, spelar piano... hatar alla band utom äktenskapets..." Jo, jo... Nej, den där är inte att lita på! Nå, vidare i texten; ännu ha vi inte funnit någon, som... himmel! Det måste vara en synvilla!

JULIUS (*som spatserat fram och tillbaka i fonden*). Ser du i syne?

KARL. Det kan man kalla att få betaldt med sitt eget mynt. Och jag som inte visste annat, än att hon var uppe i Norrland!

JULIUS. Hvem?

KARL. Hvem annat än Amalia!

JULIUS. Amalia Thomson?

KARL. Ja.

JULIUS. Din fästmö?

KARL. Ja, ja, ja! Nu förstår jag det gamla ordspråket: "Man bör aldrig måla hin onde på väggen."

JULIUS. Har du också fått bref?

KARL. Läs det här för mig. Jag tror inte mer mina egna ögon.

JULIUS (*läser*). "Min herre! Som jag alltid hört, att den raka vägen är den bästa, sänder jag er utan vidare omsvep inneliggande invitationskort till en liten tarflig middag hos min tant i dag. Ni blir där i tillfälle att göra närmare bekantskap med mig. På förhand vill jag blott nämna, att jag är tjugufyra år gammal och dotter af en rik bruksägare i Norrland. Att jag är vacker, tors jag visst icke påstå, men att jag är tålmodig och anspråkslös, torde ni kunna inse däraf, att jag i tre års tid uthärdat en förlofning med den bekante mäklaren Holmer. För att undvika förväxling vid presentationen till middagen tecknar jag här mitt namn, Amalia Thomson." (*Talar*). Ha ha ha! Nu börjar historien bli intressant!

KARL. Har du någonsin hört något värre?

JULIUS. Ja, jag har till och med *sett* något värre. Se en gång till på den här biljetten. (*Visar sin biljett*).

KARL. Den! Prat... det är ju bara spektakel, bara skämt... men den här är allvar.

JULIUS. Ja, åtminstone är det rakt på saken, .. isynnerhet det där beviset på hennes tålmod.

KARL. Och namn och adress rent ut... och detta invitationskort med namnet in blanco. Det är ju skamlöst! Men jag skall hämnas... antingen mördar jag henne eller...

JULIUS. Eller gifter du dig med hushållerskan.

KARL. Intet skämt mera! Jag skall taga en gruflig hämnd. På ögonblicket skyndar jag till den falska, den trolösa; hon måste genast lämna tillbaka min ring... inom en timme skall allt vara slut mellan oss.

JULIUS. Jag skall följa ditt exempel, men med sans, med kallblodighet. Utan skandal, utan allt uppseende gör jag slut på saken.

KARL. Gör som du behagar. Jag för min del tänker alldeles inte vara skonsam. (*Skyndar ut*).

JULIUS (*ensam. Under hela den följande monologen är han i hvarje ögonblick nära att öfvervåldigas af sin vrede. Tar fram sitt ur*). Klockan är endast tolf. Således ännu en hel timme, innan jag får ordentligt ljus i saken. Stilen är Emmas, det är afgjordt, men hon kan inte ha skrivit den här biljetten; det är omöjligt... och ändå! Ja, Gud ske lof för min kallblodighet! (*Gnolar på en visa*). Det är märkvärdigt, hur olika Karl och jag taga en och samma sak. Nu håller han säkert på att begå en eller annan galenskap, ifall det inte redan är gjordt, medan jag däremot går här alldeles lugn och reflekterar öfver mitt eget lugn. (*Ser på uret*). Hon går bestämdt för långsamt, det är säkert. (*Tar pipan*). Jag vill nu fatta det klokaste beslut. (*I det han förgäfves söker få eld i tändstickorna*). Jag sätter mig ned på tålmodets matta och röker undergifvenhetens pipa, såsom turkarna säga... ja, det har turken fan så lätt att säga... han känner inte till kemiska tändstickor, åtminstone inte sådana, som äro brandförsäkrade. Se... se... se nu! (*Sedan han proverat en mängd tändstickor, stryker han hela bundten mot väggen, den fattar eld; han släcker den samt kastar pipan ifrån sig. Paus*). Nej... äfven i värsta fall skall jag veta bära mitt öde med min vanliga kallblodighet. Jag resonerar så här: Mina luftslott ha ramlat ett år före mitt bröllop; det är alltid bättre, än om det skett ett år efter. Jag hade en vän, som gifte sig i fjol och noterade väderleken för hvarje månad i det första året af sitt äktenskap. Och hurudant blef resultatet?

Sång n:o 3.

En polkamelodi.

I januar, hur fredligt då
var allt, hur nytt och godt!
Hvad saknade de unga två?
En hydda var ett slott...
Och glädtigt ingick februar,
den måna'n var så kort,
och dagen var så ljus och klar
och flög så hastigt bort.

I mars var dagen ännu klar,
men blef dock stundom lång;
april ostadig ofta var,
och regn föll mången gång!
I maj blef härdens eld utsläckt,
hemtrefnaden tog slut:
man lockades af vestans fläkt
så lätt från hemmet ut.

I juni Flora redt sin säng
och, som i fordomtid,
man svärmade kring skog och äng
samt glömde kif och strid.
I juli och augusti grät
man öfver solens brand;
nu luften blef så kvaf, så het,
och åskan gick ibland!

September gjorde ingen glad,
sitt intåg hösten höll;
oktober kom — det sista blad
från kärlekstrådet föll!
November bragte storm och se'n
december is... nu har
man blott en bön till himmelen:
om snarlig januar!

Men den här klockan måste åtminstone gå en halftimme efter. Hon har säkert väntat en god stund i juvelerarebutiken. Nåväl, hon skall där få ett souvenir... det lofvar jag! (*Kastar på sig en tulubb, tar ett paraply och ämnar med rökmössan på hufvudet gå ut, då Karl i det samma sjungande dansar in genom dörren och svänger om med honom ett par hvarf. De betrakta hvarandra först några ögonblick med ömse-sidig förvåning och utbrista därpå begge i ett högt skrott.*)

JULIUS. Ursäkta mig en fråga, Karl. Hur står det till här? (*Pe- kar på pannan*).

KARL. Där? Mycket betänkligt, som det tyckes.

JULIUS. Nej, jag menar i ditt hufvud. En människa, som under dylika omständigheter dansar galoppad...

KARL. Och en människa, som under dylika omständigheter vill promenera öfver Norrbo med tulubb och rökmössa...

JULIUS. Hvaba?... Jaså... ja, det är alldeles ingenting annat än distraktion... det är på intet vis häftighet...

KARL. Nej, bevars, det är din "vanliga kallblodighet". Tra la la la la! (*Svänger om med honom*).

JULIUS. Hvarifrån härleder sig din besynnerliga munterhet? Har du fått ja af hushållerskan?

KARL. Omfamna mig min vän! Vi äro bägge två narrade april.

JULIUS. Och det finner du så trefligt?

KARL. Ja visst! Ser du... brevet från din fästmö hade hon skrivit efter aftal med mig, och jag hade stuckit in det bland de öf-riga biljetterna.

JULIUS (*uppblossande*). Och ett dylikt skämt...

KARL. Tyst, tyst! Jag visste ju, att du skulle ta saken med din "vanliga kallblodighet"... och nu är jag gentil nog att spara dig vägen till juvelerarebutiken. Där skulle du inte funnit något annat än en kuverterad almanack med ett rött streck under den första april. Och

hvad nu mig angår, så kan du föreställa dig, hur jag likt en hvit Othello störtar in i tantens rum med Amalias bref i handen och blir emottagen med en skrattsalfva af båda våra fästmör, tanten och — min syster, som hade upptäckt hela sammanhanget för de öfriga och narrat Amalia att skriva biljetten till mig. "Ser ni att han inte läste mer än första sidan", ropade de om hvarandra, då den första munterheten började sakta sig något. Jag vänder helt förbluffad om brevet...

JULIUS. Och läser?

KARL. "Söta Karl! Du borde aldrig slå dig på frieriannonser... det går bakvänt för dig. I morse kom jag till staden, och till mid-dagen väntar tant dig och Julius. Din Amanda. P. S. Aprilnarr!"

JULIUS. Ja, se det är följden af att vara het. Hade du, liksom jag, alldeles kallblodigt...

KARL. Hör nu, min kallblodige vän! Lägg utaf dig rökmössan och låt oss skynda dit. Man väntar oss redan.

JULIUS (*gör sig färdig att gå*). Hatt... handskar... paraply... näsduk... cigarrer. Ha vi nu inte glömt något alls?

KARL. Jo... ett!

JULIUS. Hvad då?

KARL. Det... vet du nog!

JULIUS. Ah, jag förstår!

Sång n:o 4.

JULIUS.

Ett litet slutord menar du;
det skall ej dröja länge.

(*Till publiken:*)

Här har ni bagatellen nu...
Varen ej alltför stränge!

BÅDA.

Här har ni bagatellen nu;
Varen ej alltför stränge!

Ridån faller.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

